

Adam Gottlob Oehlenschläger (1779-1850)

Dansk digter og forfatter af skuespil.

Billede fra J. P. Trap, *Berømte danske mænd og kvinder*

GULDALDERKUNST ER
NATIONALISTISK
PROPAGANDA!

Adam Oehlenschläger, *Der er et yndigt land*, 1819

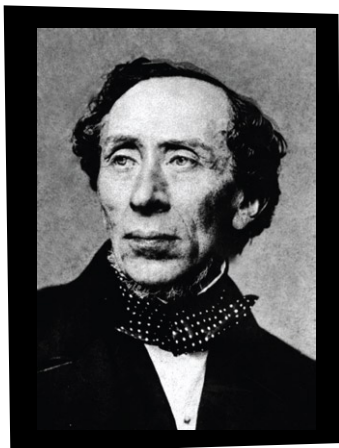
Der er et yndigt Land,
det staar med brede Bøge,
:/nær saltens Østerstrand:/
det bugter sig i Bakke, Dal,
det hedder gamle Danmark,
og det er Frejas Sal.

Der sad i fordums tid
de harniskklædte kæmper,
:/udhvilede fra strid:/
Så drog de frem til fjenders mén,
nu hvile deres bene
:/bag højens bautasten:/

Det land endnu er skønt,
thi blå sig søen bælder,
:/og løvet står så grønt:/
Og ædle kvinder, skønne mø'r
og mænd og raske svende
:/bebo de danskes øer:/

Hil drot og fædreland!
Hil hver en danneborger,
:/som virker, hvad han kan:/

Vort gamle Danmark skal bestå,
så længe bøgen spejler
:/sin top i bølgen blå:/
Vort gamle Danmark skal bestå,
så længe bøgen spejler
:/sin top i bølgen blå:/

Hans Christian Andersen (1805 - 1875)

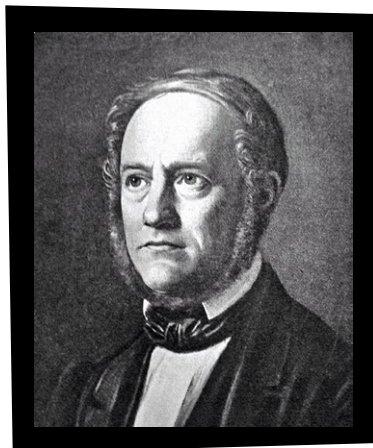
H.C. Andersen, *I Danmark er jeg født*, 1850

I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
der har jeg rod, derfra min verden går.
Du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
stå mellem æblegård og humlehave.
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her, ned til den åbne strand?
Hvor står fuld månen over kløverengen
så dejligt som i bøgens fædreland?
Du danske, friske strand,
hvor Danebrogen vajer, -
Gud gav os den, - Gud giv den bedste sejer!
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Engang du herre var i hele Norden,
bød over England, - nu du kaldes svag,
et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.
Du danske, friske strand,
plovjernet guldhorn finder,
Gud giv dig fremtid. som han gav dig minder!
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme
og som en sød musik mit hjerte når.
Du danske, friske strand
med vilde svaners rede,
I grønne ø'r, mit hjertes hjem hernede!
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Carl Paro Ploug (1813 - 1894)

Dansk digter, redaktør og politiker. Foto fra: L. F. La Cour og Knud Fabricius, *Danske Stormænd fra de seneste aarhundreder*.

Digt af Carl Ploug, 1845-48

Da mørkned Danmarks Himmel,
og Kampens Torden lød,
og Fjenders tætte Vrimmel
sig over Sletten gød;
men Folket, uforskrækket,
stod fast om Kongens Stol,
og gennem Uvejrsdækket
brød frem vor Junisol.

En anden Fredrik talte:
"Mit Folk skal være frit!" -
Da højt sig Træet hvalte,
Da bredte det sig vidt;
Da blev dets Blade tætte,
Da skød det Grene ny,
Saa hele Danmarks Slette
Det Skygge gav og Ly.

Hil staa det i sin Sommer,
Vort danske Frihedstræ;
Thi Livets fagre Blommer
Skal trives i dets Læ,
Og Himlens Fugle sjunge
Skal under Løvets Hang,
Og Folkets Røster runge
Med gammel nordisk Klang!

Hil Ham, som villig valgte
At styre frie Mænd,
Som holdt det Ord, han talte,
Og Intet tog igjen!
Hil hver en ædel Stemme,
Som var hans Villies Tolk!
Hil Friheden herhjemme!
Hil Kongen og hans Folk

St.St. Blicher (1782 - 1848)

Dansk præst og forfatter. Blicher virkede som præst, men er bedst kendt for sine digte, noveller og oversættelser af internationalt kendte værker.

Foto fra: J.P. Trap, *Berømte danske mænd og kvinder*, 1868

St. St. Blicher, *Kær est du, fødeland*, 1814

Kær est du, fødeland, sødt er dit navn,
til dig står dine sønners stærke længsel,
med lønlig magt vi drages til din favn,
hvert andet land mod dig er kun et fængsel.

Kun dér er våren i sin fulde pragt,
kun dér i al sin ynde somren smiler,
og skøn er selve vintrens hvide dragt,
når den på vore barndomsegne hviler.

Ja, skøn er fjeldet med sin top af is,
skøn er den dal, som fossens bølge væder,
den gule ørken er et paradys,
når den har skuet barnets første glæder.

Min fødestavn er lyngens brune land,
min barndoms sol har smilt på mørken hede,
min spæde fod har trådt den gule sand,
blandt sorte høje bor min ungdoms glæde.

Skøn er for mig den blomsterløse vang,
min brune hede er en edens have.
Dér hviler også mine ben engang
blandt mine fædres lyngbegroede grave.